

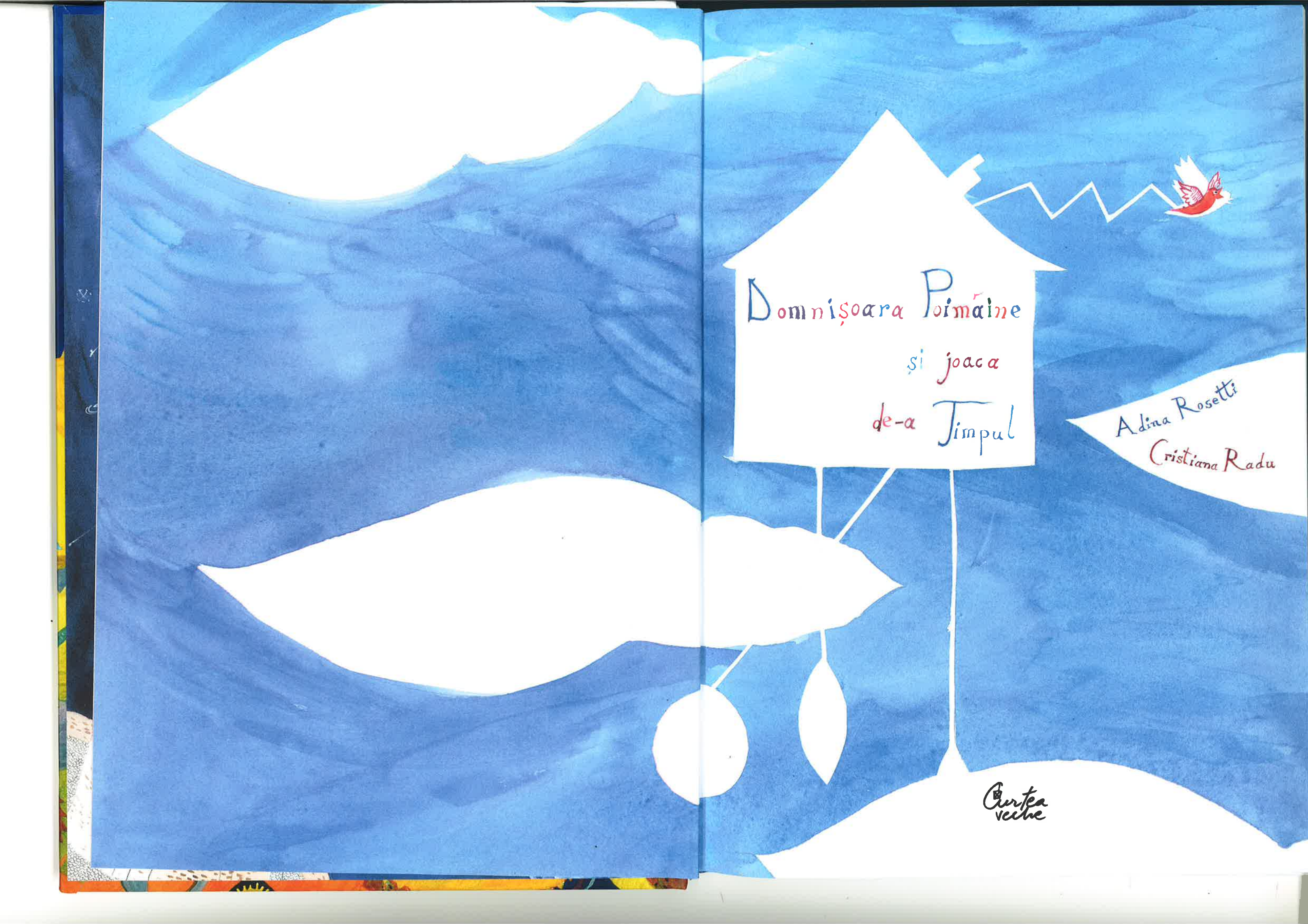

Domnișoara Poimăine

și joacă
de-a Timpul

CURTEA VECHĂ PUBLISHING
București, 2014

Domnișoara Poimăine
și joacă
de-a Timpul

Adina Rosetti
Cristiana Radu

Curtea
veche

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSETTI, ADINA
Domnișoara Poimăine și joaca de-a Timpul/Adina Rosetti ;
il. de Cristiana Radu. - București : Curtea Veche Publishing, 2014
ISBN 978-606-588-653-7

I. Radu, Cristiana (il.)

821.135.1-93-34

Editor: Grigore Arsene
Redactori: Olimpia Novicov, Răzvan Năstase
Concepție grafică: Cristiana Radu & Co.

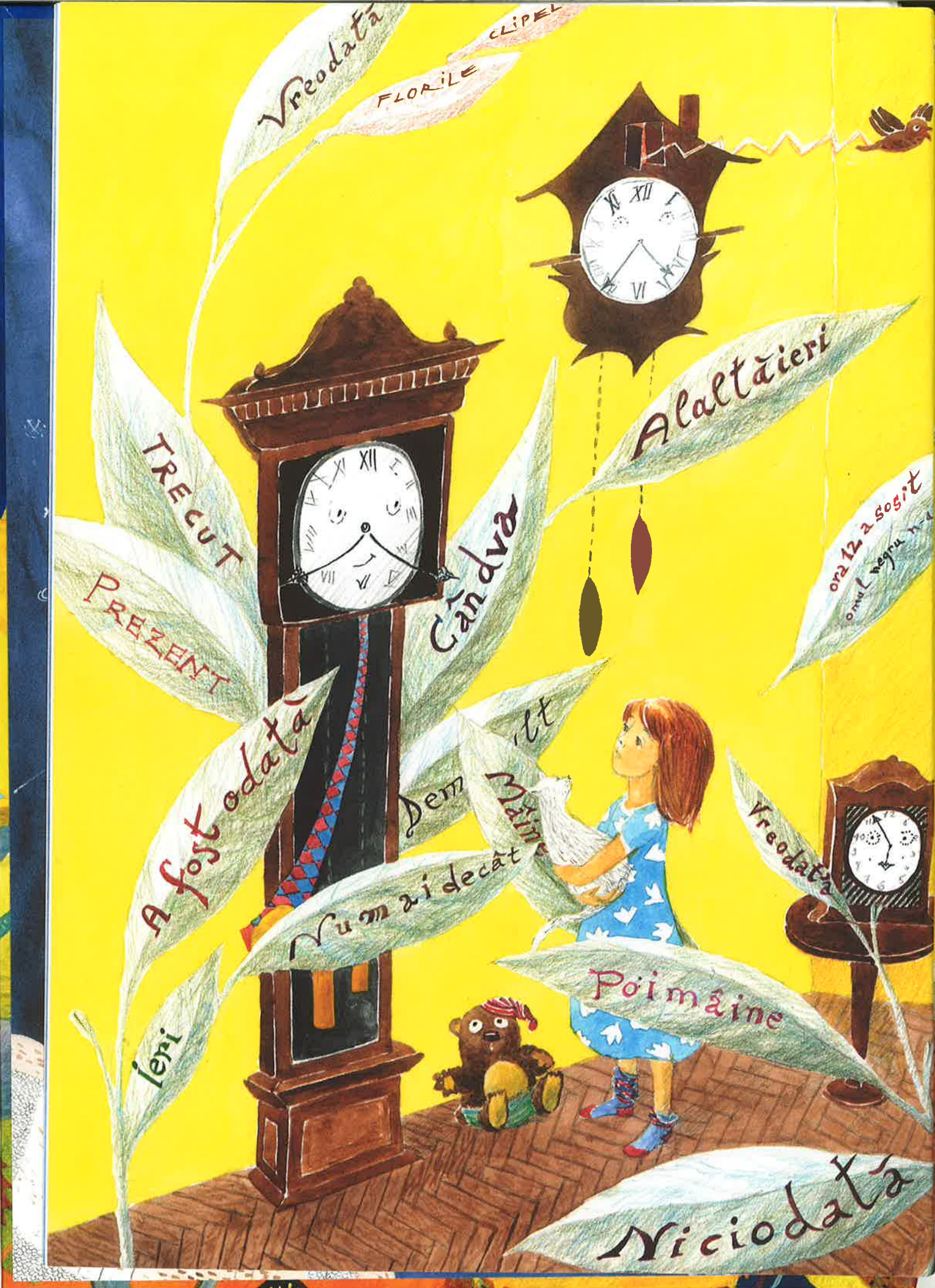
CURTEA VECHÉ PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
tel.: 021 260 22 87, 0744 55 47 63
fax: 021 223 16 88
distribuție: 021 222 25 36
e-mail: redactie@curteaveche.ro
internet: www.curteaveche.ro

© CURTEA VECHÉ PUBLISHING, 2014
pentru prezenta ediție

ISBN 978-606-588-653-7

SCURTĂ INTRODUCERE

pentru OAMENII MARI

Fetița mea, Clara, a început să mă întrebe, încă de la trei ani, despre timp. De ce azi e azi și cum se transformă în mâine? A trecut ieri sau urmează să vină? Ce-i aia poimăine și de ce nu vine mai repede? Am început atunci să inventez o poveste despre toate aceste lucruri destul de abstracte pentru un copil de trei ani, transformându-le în niște personaje prietenoase. După câteva seri de povestit înainte de culcare, lucrurile au început să crească și au devenit mai epice. Ne-am imaginat cum ar fi ca timpul să treacă cu viteză foarte mare, așa cum fantazează toți copiii atunci când sunt mici și nerăbdători să crească mai repede. Așa că am pus-o pe năstrușnica domnișoară Poimăine să dea Timpul înainte să vedem ce se întâmplă. Am descoperit că nu e o idee prea bună, pentru că asta ar însemna să treacă și copilăria mai repede... La fel cum se întâmplă în orice poveste, am găsit până la urmă un sfârșit fericit. Și de atunci Clara știe precis ce înseamnă Ieri, Azi, Măine și de ce e bine ca Timpul să curgă exact așa cum trebuie. Nici prea repede, nici prea încet.

Te-ai întrebat adesea cine
are grijă ca Timpul
să curgă exact așa cum trebuie
și să nu se oprească
nicodată?

VRĂJITORUL din VÂRFUL TURNULUI

Dacă te-ai întrebat adesea cine are grijă ca Timpul să curgă exact așa cum trebuie și să nu se oprească niciodată, trebuie să-l cunoști neapărat pe *Vrăjitorul Timpului*. Este foarte-foarte bătrân, atât de bătrân încât nimeni nu-i știe vârsta.

Barba îi curge în valuri din vârful turnului unde locuiește,
până jos, pe pământ.

Vrăjitorul are grijă să întoarcă în fiecare Zi limbile ceasului uriaș din vârful turnului. Nu a greșit nici măcar o singură dată și Timpul a trecut întotdeauna la fel.

Nici mai repede, nici mai încet.

De mult de tot, pe când Timpul se afla la începuturile sale și Vrăjitorul era un tânăr puternic, i-a chemat în turnul lui pe cei trei copii ai săi și a împărțit regatul între ei.
Domnului Azi i-a dăruit Prezentul,

Doamna Jere s-a ales cu Trecutul,
iar cea mai mică dintre odraslele sale,
Domnișoara Măine, a rămas să aibă
în grijă Viitorul.

Apoi i-a sărutat pe toți trei pe frunte și i-a

trimis pe fiecare în regatul său, povățuindu-i să vegheze asupra Timpului, astfel încât el să curgă întotdeauna la fel.

Nici prea repede, nici prea încet.
Și, de atunci și până astăzi, lucrurile au rămas la fel...

Dar haideți să-i cunoaștem mai bine

pe cei trei copii

ai Vrăjitorului!

DOMNUL AZI, DOAMNA IERI ȘI DOMNIȘOARA POIMĂINE

Domnul Azi este un domn serios (dar nu scorțos), cu mustăcioară (dar fără barbă), îmbrăcat într-un costum fistichiu care flutură mereu în urma lui, de grăbit ce e. În fiecare Zi, atunci când te trezești, Domnul Azi este alături de tine: te însoțește la spălatul pe dinți, la micul dejun, la îmbrăcat și la grădiniță. Stă împreună cu tine la masa de prânz și trage apoi un pui de somn după-amiaza.

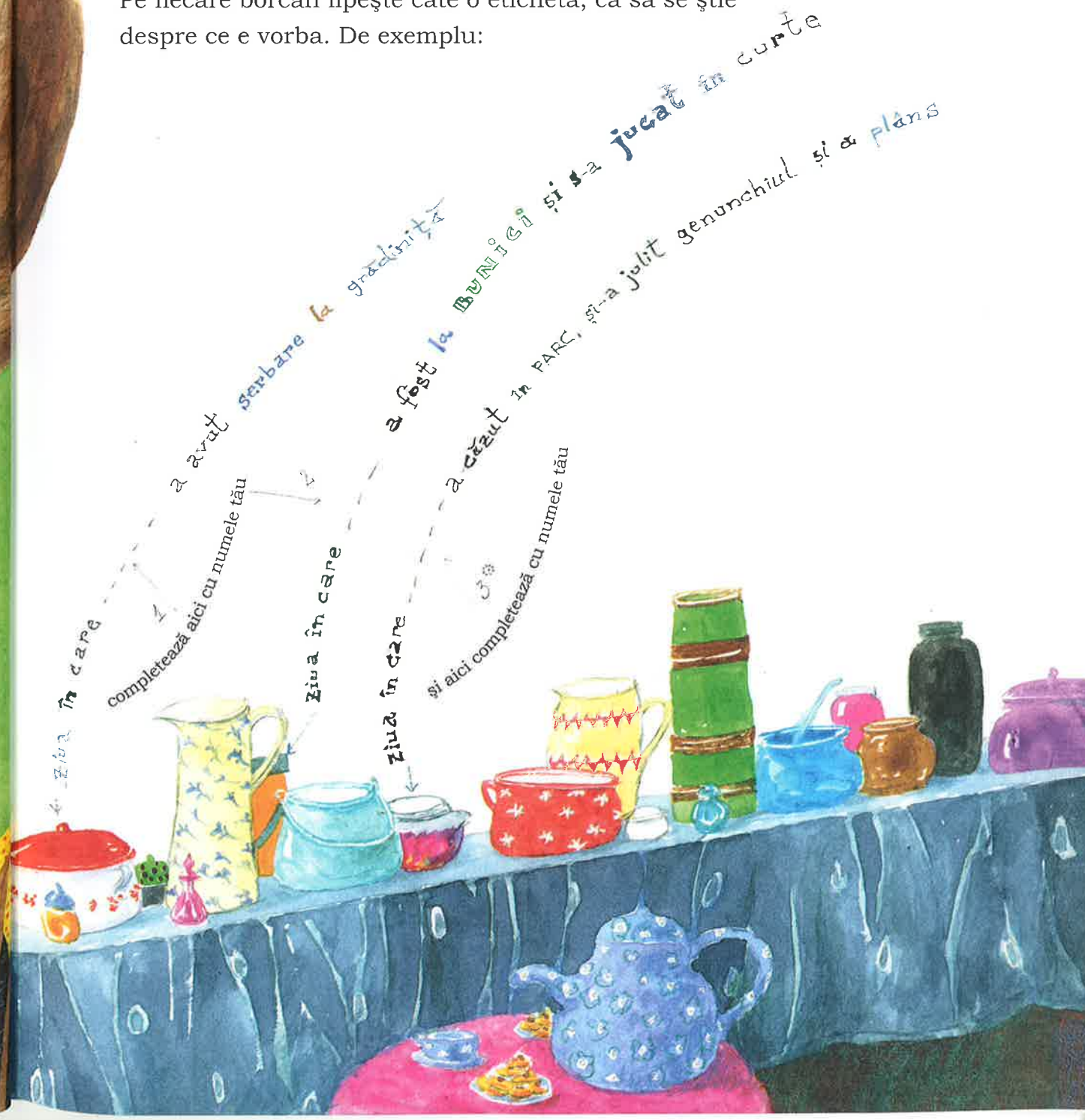
Țe lângă tine când ieși în parc, se dă și el pe tobogan, în leagăn, și se plimbă cu bicicleta. Când te uiți la desenele animate de seara, Domnul Azi începe să caște, pentru că ziua lui e pe cale să se încheie. Iar când îți pui pijama, el moțăie de-a binelea. Ar pleca să se culce, dar nu prea are unde și când. Pentru el, treaba nu se termină niciodată. Da, da, exact așa stau lucrurile în Regatul Prezentului: treaba chiar nu se termină niciodată! Nici nu apucă bine Domnul Azi să se odihnească și trebuie să o trezească pe Doamna Ieri, să-i amintească de borcanele cu amintiri, apoi să prindă din zbor balonașele de săpun făcute de Domnișoara Măine. De îndată ce bate miezul nopții, o ia de la capăt pentru că începe o nouă Zi!

-Vedeți, așadar, câtă treabă e de făcut
în Regatul Prezentului!

Doamna Ieri este o bătrânică simpatică, are părul alb prins în coc și poartă un șal tricostat pe umeri. Îi place să-și țină lucrurile în ordine în dulapul ei mare, numit **TRECUT**, în care miroase a levănțică. Domnul Azi îi aduce întâmplările zilei care tocmai s-a sfârșit, iar ea așază frumos în borcane fiecare Zi care s-a dus. Pe fiecare borcan lipește câte o etichetă, ca să se știe despre ce e vorba. De exemplu:

Apoi stă nițel într-un fotoliu ca să-și tragă sufletul și le cheamă la ceai pe prietenele ei de-o viață, Doamnele *Altădată*, *Alaltăieri* și *A Fost Odată* (o doamnă atât de bătrână, încât știe toate poveștile din lume).

Spre seară, în Regatul Trecutului, aerul se umple de mireme de iasomie și flori de tei. Doamna Ieri pregătește ceaiul și aranjează ceșcuțele de porțelan și fursecurile cu nuci și caise. Cel mai mult, bătrânelor doamne le place să depene amintiri de odinioară, precum cele despre:

de ascultat **SUNETE**, numit telefon

și au bășit la poarta unei Cetăți

ziua în care s-a inventat un **PARAVAN**

a zburat peste Oceanul cel Mare

și a zburat în **Avion**

și a scris **pe un plic**

și a desenat **pe un tablou**

După ceai, încep să moșăie toate patru în fotoliile lor plușate, până când Domnul Azi o trezește din nou pe Doamna Ieri, semn că a mai trecut încă o Zi.

38 mii de
570 soldați așară
1700 km a parcurs avionul
escala
370 km

SPIRIDUȘUL VREODATĂ ȘI PRĂJITOAREA NICIODATĂ

Undeva, departe, în afara celor trei regate, mai există câteva ținuturi unde nu mulți au curajul să se aventureze. De exemplu, ținutul deluros al Spiridușului Vreodată, un spiriduș micuț, zglobiu, care-și schimbă culoarea de câteva ori pe zi. El prinde baloanele de săpun cu întâmplări care nu ajung la Domnul Azi (și care nu ar putea să se întâmple, așa cum spune și numele, vreodată). Spiridușului îi place să le numească „visuri” și să le țină ascunse într-un cufăr, alături de colecția lui de animale de pluș și de jucărioare din ouă Kinder. De exemplu:

Ziua în care...

Ziua în care...

Ziua în care...

un norișor pufos

scoate flăcări pe nas, ca un Dragon

în câmpul albastru de-adevăratelea

Vreodată mai are o mulțime de alți prieteni-spiriduși, cu care se joacă de-a v-ați ascunselea, de-a baba-oarba și chiar de-a hoții și vardiștii. Ei se numesc: Cândva, Întotdeauna și Numaidecât. Toți au culori schimbătoare și nu se pot hotărî dacă la micul dejun ar trebui să mănânce budincă de caracatiță sau sufleu de crizanteme.

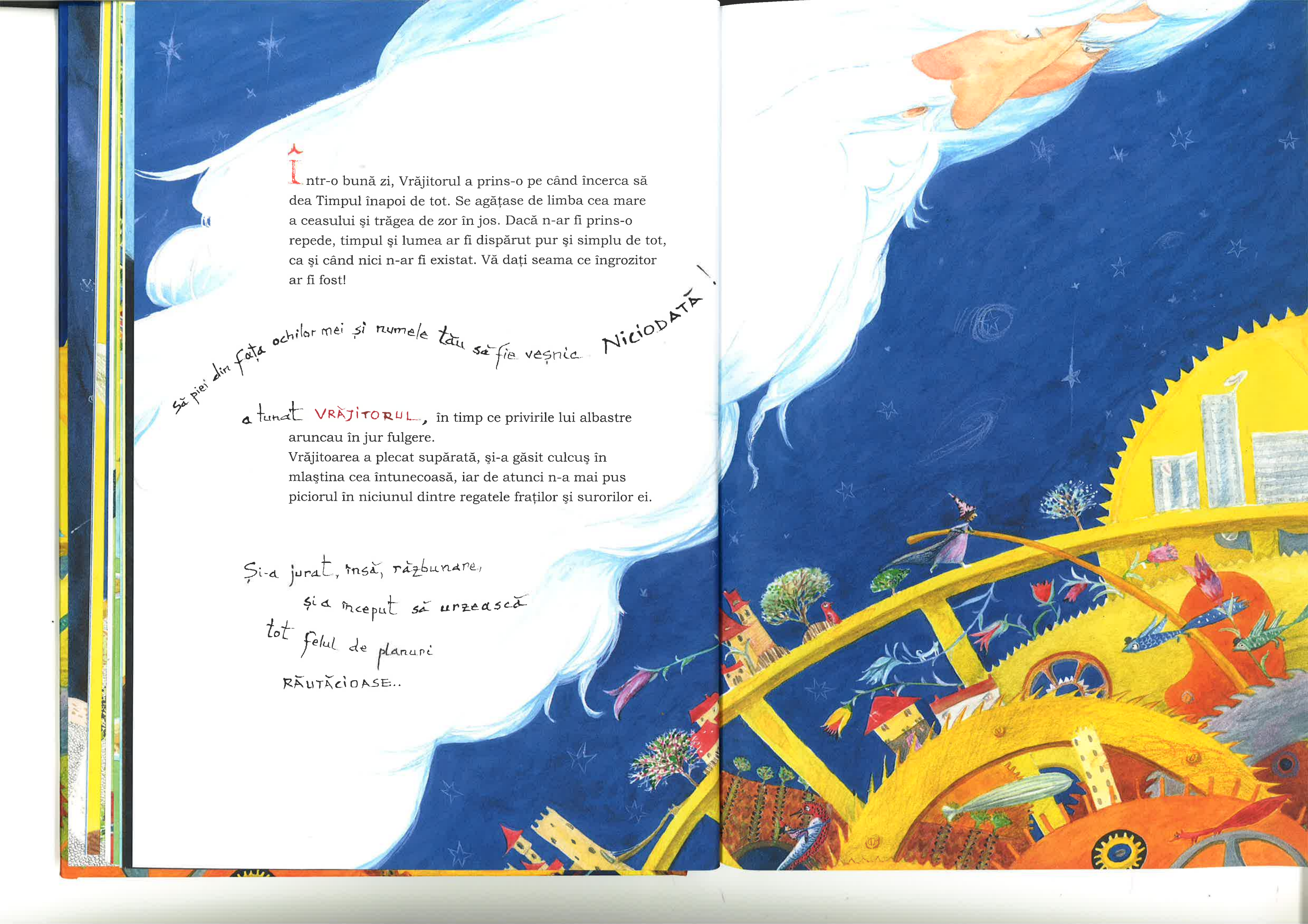
Nimeni, însă, nu îndrăznește să pună piciorul în mlaștinile înșelătoare și cețoase ale Vrăjitoarei Niciodată. Se știe că oricine ar ajunge acolo nu s-ar mai întoarce nicicând înapoi (scrie foarte clar pe plăcuța de lemn agățată la intrare: „Lăsați orice speranță, voi ce intrați aici, chiar dacă sunteți mari sau pitici!”). Vrăjitoarea aceasta e o făptură mică și smochinită, care-și petrece timpul încercând să facă lucrurile să NU se întâmple. Fierbe mereu buruieni uscate într-un ceaun, amestecă cu un polonic și bolborosește fără încetare:

*Niciodată nu va ploua cu fluturi roz și stelute verzi
Niciodată nu va veni vacanța cu trenul din Franța*

Niciodată copiilor nu le vor crește aripi să zboare până la cer

Drept ajutor, îl are pe Spiridușul Nicicând, un spiriduș care a fost dat afară pentru că nu era cuminte la grădiniță și nu-și termina niciodată – dar ab-so-lut niciodată! – supă la prânz. Ceea ce nu se știe, însă, despre această Vrăjitoare nesuferită, este că, odinioară, și ea a fost fiica Vrăjitorului Timpului. A fost chiar fiica sa cea mare, dar el a alungat-o înainte de a-și împărți regatul copiilor săi.

Intr-o bună zi, Vrăjitorul a prins-o pe când încerca să dea Timpul înapoi de tot. Se agățase de limba cea mare a ceasului și trăgea de zor în jos. Dacă n-ar fi prins-o repede, timpul și lumea ar fi dispărut pur și simplu de tot, ca și când nici n-ar fi existat. Vă dați seama ce îngrozitor ar fi fost!

Să piei din fața ochilor mei și numele tău să fie veșnic. NICIODATĂ!

a tunat **VRĂJITORUL**, în timp ce privirile lui albastre aruncau în jur fulgere.

Vrăjitoarea a plecat supărată, și-a găsit culcuș în mlaștina cea întunecoasă, iar de atunci n-a mai pus piciorul în niciunul dintre regatele fraților și surorilor ei.

Și-a jurat, însă, răzbunare,

*și a început să urzească
tot felul de planuri*

RĂUTĂCIOASE..

MARELE BAL DE ANUL NOU

În fiecare noapte a Anului Nou, în turnul uriaș al Vrăjitorului e mare sărbătoare. Toată lumea își pune veșmintele cele mai frumoase și vine la petrecere. Pe cer sunt mii de artificii, turnul e împodobit cu lampioane și ghirlande colorate și peste tot răsună o muzică încântătoare. Vrăjitorul Timpului stă pe tronul său, cu o mantie albastră pe umeri și barba pieptănată, și veghează asupra tuturor. Domnul Azi apare în frac, la braț cu bătrâna Doamnă Ieri, care poartă o rochie cu crinolină, așa cum purtau pe vremuri prințesele. Domnișoara Măine și-a vopsit părul în culori fistichii și are o rochie bizară, ornată cu multe butoane și luminițe sclipicioase.

Micuța Domnișoara Poimăine, cu suzeta în gură și părul prins cu două fundițe roz, pândește momentul în care să dea, măcar un picuț, Timpul înainte. Gașca de spiriduși veseli,

Vneodată, Cândva, Întotdeauna și Numaidecât, se joacă de-a leapșa pe anotimpuri și culori. Iar Timpul pare că se oprește în loc o secundă, la miezul nopții, exact atunci când Anul cel Vechi se preschimbă în Anul cel Nou. Apoi începe să curgă din nou la fel ca întotdeauna. Nici prea repede, nici prea încet...

SĂ O CUNOAȘTEM PE CLARA

Acum e timpul să ne uităm puțin în jos, pe Pământ, mai precis pe o stradă albăstrie, cu căsuțe care au ferestrele rotunde, ca de vapor.

Într-una din aceste ^{ca} căsuțe, la numărul 61, locuiește o fetiță numită Clara, împreună cu părinții ei.

Despre Clara trebuie să știți că are părul ondulat, merge la grădiniță, îi plac poveștile cu dinozauri și tartele cu mure proaspăt culese din pădure. Desigur, încă de când se trezește, Domnul Azi este alături de ea. O însoțește la micul dejun, la grădiniță, se dă împreună cu ea pe toboganul roșu din parc, privesc amândoi la desene animate și ascultă povești minunate seara, până când Domnul Azi dă fuga la Doamna Ieri să-i ducă întâmplările zilei care tocmai s-a sfârșit. Apoi se apucă repede să prindă balonașele de săpun ale Domnișoarei Măine, cu întâmplările care urmează să se petreacă a doua zi.

*Așa au stat lucrurile întotdeauna, încă de la începuturile Timpului.
Până într-o zi, când...*

ȘOTIA DOMNIȘOAREI POIMÂINE

Ei bine, da, într-o bună zi, Domnișoara Poimâine, care se cam plictisise, s-a dus în turnul unde locuia Vrăjitorul Timpului, cel care veghează deasupra tuturor și are grijă să întoarcă în fiecare Zi limbile ceasului uriaș din vârful turnului. (De când se știe, Vrăjitorul nu a greșit nici măcar o singură dată și Timpul a trecut întotdeauna la fel. Nici mai repede, nici mai încet.)

- Haide, unchiule, te roog, a spus Domnișoara Poimâine alintându-se

fă Timpul să treacă mai repede!

Mam plictisit să fii mică
și să trăiești în Viitor!

Vreau să cresc mare și să dau o fugă până în Present, să văd cum e pe-acolo!

Deși era nepoata lui preferată și-i plăcea să-i împlinescă dorințele, bătrânul Vrăjitor i-a răspuns, de data aceasta:

- Nu se poate, fetițo! Toate la Timpul lor!

- Dar eu vreau, vreau, vreau! a strigat micuța, bătând din picior ca o răzgâiată ce era.

Însă Vrăjitorul n-a mai băgat-o în seamă, pentru că nu-i plăceau deloc copiii răzgâiați. Așa că Poimâine a izbucnit în lacrimi și a luat-o la fugă peste cele trei regate.

Între timp, în smârcurile mlaștinii urât mirositoare, Vrăjitoarea Niciodată pândește clipa răzbunării. Nu îndrăznește să iasă însă din mlaștina ei, pentru că la hotarele celor trei regate stătea întotdeauna cineva de strajă. Așa că se mulțumea să amestece buruieni în cazan și să bolborosească lucruri numai de ea știute. Deodată, a văzut ceva ca o pată colorată apropiindu-se de ea.

Era Domnișoara Poimăine, care țopăia de colo-colo, prin noroi, murdăritându-și frumoasa rochiță din mătase.

- Ce cauți, aici, copila mea? a întrebat Vrăjitoarea Niciodată, cu vocea mieroasă.
- Ah, unchiul meu e așa de nesuferit! Nu vrea să mă lase să mă joc cu Timpul!
- Dar cine e unchiul tău? Oare nu e chiar Măria Sa, VRĂJITORUL TIMPULUI? Cel cu barba albă până la pământ, care locuiește în vârful turnului?

Niciodată simțea în aer vântul răzbunării și de-abia se stăpânea să nu chicotească de fericire.

- Da, da, chiar el e! a spus Poimăine, continuând să se smiorcăie. Eu vreau să cresc mare mai repede și el nu mă lasă să dau Timpul înainte. Cică „toate la timpul lor“, auzi ce bazaconie!

„Mda, așa mi-a zis și mie și apoi m-a alungat! Acum e timpul să plătească!“, a șoptit Vrăjitoarea surâzând pe ascuns.

- Uite, domnișoară, nu trebuie să plângi! Ia fiertura asta (și Vrăjitoarea i-a strecurat în buzunar o sticlută plină cu o licoare gri-verzuie) și toarnă-i seara în ceai unchiului tău câteva picături. O să-l adoarmă și atunci te vei putea agăța chiar tu de limbile ceasului urias.

O să dai Timpul înainte sau înapoi, după pofta inimii!

Poimăine a plecat fericită, țopăind, iar Vrăjitoarea a rămas în fața cazanului cu buruieni, rânjind și șoptind vorbe pline de venin:

Niciodată nu va ploua cu fluturi roz

Niciodată nu va veni vacanța cu trenul din Franța

Niciodată copiii nu le vor crește aripi

Niciodată TIMPUL nu va mai trece așa cum trebuie

Zis și făcut! Domnișoara Poimăine a ascultat sfaturile răuvoitoare ale Vrăjitoarei Niciodată, fără să se gândească nici măcar o clipă că face un lucru rău. Vrăjitorul Timpului a adormit pe dată, din pricina licorii pe care i-a picurat-o în ceai, iar ea s-a agățat de limbile ceasului uriaș. Deși erau înțepenite și pline de buruieni și pânze de păianjen, a reușit să le urnească și să le împingă frumușel înainte.

TIMPUL ÎNCEPE SĂ CURGĂ MAI REPEDE

Adoua zi de dimineață, Clara s-a trezit ca de obicei, în pătucul ei, după un somn plin de vise frumoase.

– Hai să mergem la grădiniță, mami!

– Păi uite că deja e prânzul! a răspuns mama, uitându-se nedumerită la ceas.

Când au ajuns la grădiniță, înserarea începuse să se lase ca o umbră.

– Atunci hai în parc! a spus Clara, bucuroasă, dar nici nu a apucat să se dea în leagănul ei preferat, că noaptea și-a și întins aripile întunecate peste oraș.

Acasă, mama ei a deschis cartea cu povești să-i citească înainte de culcare, dar au adormit amândouă înainte de a da prima pagină. Ziua trecuse mult mai repede ca de obicei!

Apoi Clara și părinții ei au plecat la mare, socotind că într-o zi-două va veni vara. Clara își luase colacul cel nou în formă de căluț de mare și umbrela de soare multicoloră și de-abia aștepta să se zbenguiască în valuri. Dar, vai! Valurile erau de gheață și plaja înzăpezită, pentru că Timpul zburase așa de tare, încât venise din nou, pe neașteptate, iarna cea friguroasă.

„Ce bine, ce bine, o să primesc multe cadouri de Crăciun!“, s-a bucurat Clara. Și părinții ei s-au dus iute la piață să cumpere un brad, pe care l-au împodobit cu globuri și luminițe colorate. N-a trecut mult și a sosit Moș Crăciun, dar, pentru că între timp venise primăvara, în loc de sacul cu jucării, a adus un coș cu ouă roșii de Paște.

De când Timpul începuse să se scurgă cu o viteză uimitoare,
Domnul Azi, Doamna Ieri și Domnișoara Măine nu-și mai
trăgeau sufletul de osteneală.

S-au întâlnit într-o bună zi, fără să mai țină seama
de reguli, și au început să se plângă:

- Of, alerg de colo-colo toată Ziulica, a suspinat Domnul
Azi. Iar Zilele vin acum din ce în ce mai repede, de parcă
nu mai au răbdare! N-am timp nici să răsufli...

- Eu, una, nu mai prididesc să adun amintiri în borcan,
s-a văitat și Doamna Ieri. Nici pomeneală de moțait în
fotoliu, cu pisicile în brațe, sau de ceaiuri cu prietenele!
Cred că în curând voi fi nevoită să-mi cumpăr un nou
dulap în care să așez Trecutul.

- Eu n-am mai făcut planuri de Viitor de nu-știu-când,
s-a plâns Domnișoara Măine. Nu mai are niciun rost,
pentru că, oricum, până să inventez eu ceva, Viitorul
se transformă deja în Trecut.

Ce s-a întâmplat oare cu Timpul?

Și, pe când vorbeau ei așa, a mai trecut un anotimp...

C

a

s

B

12

G

BIZAR

d

Măia zi
A doua zi
A treia zi
A patra zi
A cincea zi
A șasea zi
A șaptea zi
A opta zi
A noua zi
A zecea zi

In acest timp, în iatacul ei, năstrușnica Domnișoară Poimăine, care în ultima vreme crescuse foarte mult, se bucura și țopăia de zor în pătuțul ei moale.
– Ah, ce bucurie, spunea ea, Timpul a început să zboare. Nu va trece mult și voi ajunge în Present. Îi voi lua locul Domnului Azi și mă voi distra cu Clara toată Ziulica! O voi însoți la grădiniță – ba nu, la școală! – și vom merge în parc, să ne dăm pe tobogan și în leagăn!

Uradaaaa

Și spunând așa, plecă să mai învârtă nițel limbile ceasului uriaș din vârful turnului Timpului în care Vrăjitorul dormea dus. Însă, din spatele perdelelor vapoase ale iatacului, Spiridușul Vreodată îi ascultase toate planurile... S-a dus repede la prietenii săi, Cândva, Întotdeauna și Numaidecât, care erau prinși într-un joc palpitant de-a baba-oarba și le-a spus:

-Trebuie să oprim pe zănată asta de Poimăine.

Dacă nu, e în stare să dea de tot Timpul peste cap și să strice toate copilăriile copiilor din lumea întreagă. Pentru că, se știe, dacă Timpul trece mai repede, atunci trece și copilăria mai repede. Iar copilăria, orice-ar crede unii, este cel mai frumos lucru din lume!

Pentru că Timpul continua să treacă mult prea repede, Clara și părinții ei s-au hotărât să oprească toate ceasurile din casă: cel deșteptător de pe noptieră, cel cu cuc din sufragerie, ba chiar și pe cel de mână, primit de Clara de ziua ei.

Apoi le-au încuiat pe toate într-un dulap și au început să facă exact ce aveau chef, fără să mai știe cât este ora. Clara a mers în parc noaptea și a mâncat micul-dejun după-amiaza. Dimineața, mama i-a citit povestea de seară, iar tata a dus-o la grădiniță pe la prânz. Nimeni nu mai știa când începe o Zi și când se termină, iar primăvara, vara, toamna și iarna se scurgeau unele după altele, atât de repede, de parcă s-ar fi dat într-un carusel. Cum bătrâna Doamnă Ieri obosise să mai lipească atâtea etichete pe borcane, amintirile se adunau vraiste în dulap și Trecutul devenise o încâlceală de nedescris. Iar Domnișoara Măine se lenevise și nici măcar nu se mai ostenea să inventeze întâmplări pentru Viitor.

Totul era o formidabilă harababură!

Părea a fi o Zi ca oricare alta, învălmășită, fără cap și coadă. Dar, de fapt, era una teribil de importantă: prima Zi de școală a Clarei. Numai că, în loc să se bucure, Clara stătea tristă în fața oglinzii, iar din colțul ochiului ei drept i se prelingea o lacrimă ca o perlă.

— Ah, oare când a trecut timpul și am crescut așa de mare?

o întrebă Clara pe fata din oglindă, care semăna leit cu ea, numai că era mult mai înaltă și avea o nutriță mai serioasă. Dar fata din oglindă nu răspundea nimic și, din colțul ochiului ei stâng, i se prelingea o lacrimă ca o perlă. Părinții ei umblau de colo-colo prin casă, încercând să pornească din nou ceasurile, pentru că de acum încolo, în fiecare dimineață la ora 8 precis, Clara trebuia să fie la școală.

— Vai, cum o să știm noi oare când e ora 8, cu timpul ăsta care zboară? se întrebau ei, speriați, în timp ce, în fața oglinzii, Clara începuse să plângă de-a binelea.

— Nu vreau să fiu mare așa de repede! Vreau să treacă timpul la fel ca înainte!

Fata din oglindă plângea și ea, iar Domnul Azi, îmbătrânit,

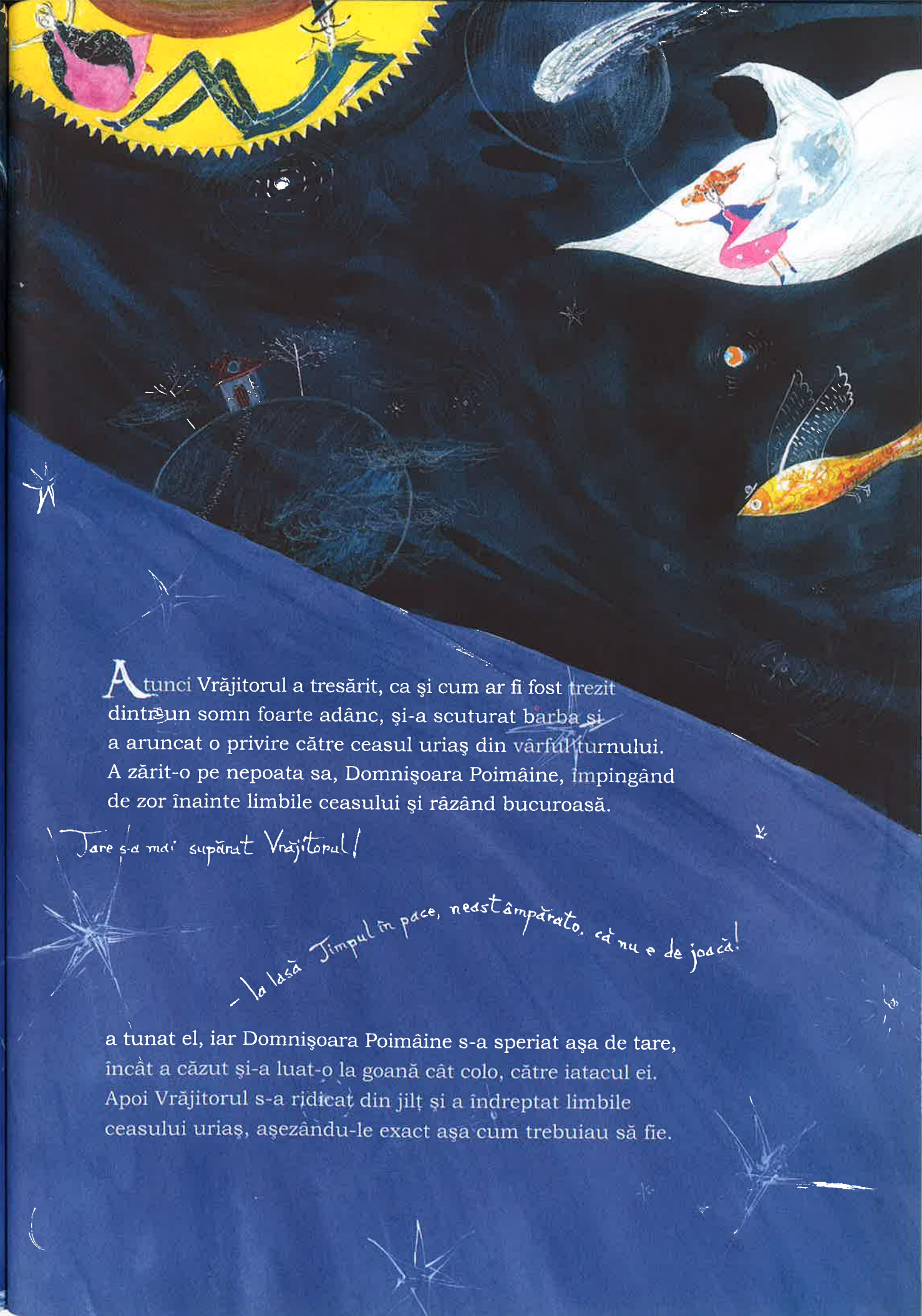
ofta neputincios dintr-un colț al odăii.

CEI PATRU SPIRIDUȘI SALVATORI

Văzând lacrimile fetei, cei patru spiriduși au hotărât să nu mai piardă nici măcar o clipă. Au urcat în turnul Timpului și au bătut la ușa Vrăjitorului. El nu a auzit bătăile, pentru că moțăia în jilțul său, dar spiridușii au intrat, l-au tras de barbă până când l-au făcut să deschidă ochii și au început să povestească:

- Mărite Vrăjitor, se întâmplă lucruri stranii, a început spiridușul Numaidecât...
- Timpul a luat-o razna și a început să curgă mult mai repede ca de obicei, a adăugat Întotdeauna...
- Clara și părinții ei au fost nevoiți să oprească toate ceasurile din casă, a spus Cândva...
- ...iar odată cu Timpul, trece și copilăria mai repede și ăsta e cel mai rău lucru, a susurat Vreodată, îngrijorat.

A tunci Vrăjitorul a tresărit, ca și cum ar fi fost trezit dintr-un somn foarte adânc, și-a scuturat barba și a aruncat o privire către ceasul uriaș din vârful turnului. A zărit-o pe nepoata sa, Domnișoara Poimăine, împingând de zor înainte limbile ceasului și râzând bucuroasă.

Tare s-a mai supărat Vrăjitorul!

- la lasă Timpul în pace, neastâmpărat, că nu e de joacă!

a tunat el, iar Domnișoara Poimăine s-a speriat așa de tare, încât a căzut și-a luat-o la goană cât colo, către iatacul ei. Apoi Vrăjitorul s-a ridicat din jilț și a îndreptat limbile ceasului uriaș, așezându-le exact așa cum trebuiau să fie.

SFÂRSIT FERICIT

In clipa aceea, s-a auzit o bubuitură mare de tot, podeaua s-a zguduit și geamurile s-au zgâlțâit ca la un cutremur. Clara a ridicat privirea și s-a uitat în oglindă, unde a văzut o fetiță care semăna leit cu ea.

-URAAAA, ce bine, sunt din nou mică! a spus ea, și-a șters lacrimile și a pornit-o veselă spre grădiniță, unde a ajuns exact la timp.

Apoi a fost în parc, a mâncat de prânz, a tras un pui de somn de după-amiază, s-a dat în leagănul ei preferat, s-a uitat la desene animate și ușor-ușor s-a lăsat și seara... Totul s-a întâmplat exact când trebuia. Iar a doua zi de dimineață, când s-a trezit în pătuțul ei, după un somn lung și plin de vise frumoase, Domnul Azi o aștepta zâmbitor, gata să înceapă o nouă Zi.

Ziua în care Adina Rosetti s-a trezit de dimineață și, în loc să meargă la birou ca de obicei, s-a așezat la calculator și a început să scrie o poveste despre Timp, iar fetița ei, Clara, a venit de la grădiniță foarte încântată pentru că învățase despre meserii și aflase că brutarii miros

și zidarii miros a var și a întrebat

pe mama ei a ce miros scriitorii

nu a știut să răspundă și

Clara s-a gândit

clipe și a dat un

răspuns singură

scriitorii miros a

LAPTOP!

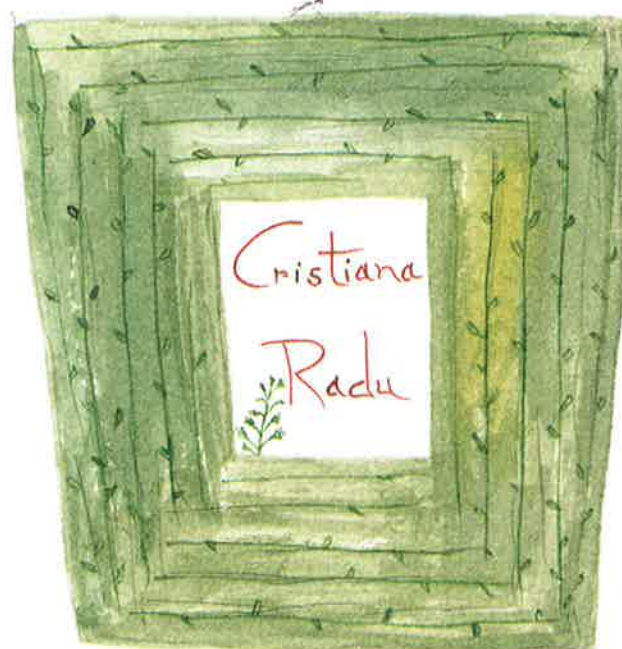
De atunci, totul a fost ca înainte. Doamna Ieri a făcut ordine în dulap și a aranjat frumos toate amintirile în borcane cu etichetă, apoi și-a văzut liniștită de ceai și mâncat de prăjiturele cu prietenele. Domnișoara Măine s-a pus pe făcut baloane de săpun cu întâmplări viitoare, iar Domnișoara Poimăine a rămas în iatacul ei, pedepsită de Vrăjitor să devină Domnișoara Răs-Poimăine, ca să se învețe minte să se mai joace cu Timpul. Cât despre Vrăjitoarea Niciodată, ea a rămas în mlaștina ei urât mirositoare, fără nicio putere.

Jar ce'i patru spinduși zglobii au încălecat pe-o șa și v-au spus povestea...

CÂNDVA!

Ca toți copiii, Cristiana Radu s-a jucat de când se știe cu creionul, hârtia și poveștile. Spre deosebire de majoritatea adulților, ea încă nu s-a oprit. A absolvit secția de pictură și apoi un master în arte vizuale, în 2006, la Universitatea Națională de Artă București. În prezent explorează cărările artei vizuale contemporane cu aceeași plăcere cu care trasează în continuare pe hârtie personaje și povești, decorează camere pentru copii sau ține ateliere de desen pentru mari și mici.

Cartea pentru copii nu este, în viziunea sa, un „domeniu minor al pieței de carte“ ci un instrument de formare. Cele peste zece cărți publicate până acum ca ilustrator sunt o modestă contribuție la a hrăni cu modele consistente imaginarul copiilor de azi. Pe blogul său (cristianaradu.blogspot.com) puteți descoperi o parte din jucăriile sale preferate.

Născută primăvara, în orașul cu salcâmi, Adina Rosetti a umplut în copilărie caiete cu compuneri despre extraterestri, a aterizat din greșeală la o facultate economică și a devenit apoi scriitoare și jurnalistă. A scris articole, reportaje și povești pentru *Dilema Veche*, *Time Out*, *Elle*, *Esquire*, *BeWhere*, *Formula As*, *Unica* și alte publicații. Este autoarea romanului *Deadline* (2010, 2011) publicat la Curtea Veche Publishing și apărut în Franța la editura Mercure de France (2013). În timpul liber inventează povești pentru cei doi copii ai ei, Clara (8 ani) și Anton (3 ani), și stă cu nasul în cărți.

Ziua in care s-a jucat cu creioanele **COLORATE**
și a desenat pe această pagină
personajele preferate din cartea

Domnișoara Poimăine
și joacă
de-a Timpul

tot felul de planuri

va ploua cu fluturi roz

Zis și făcut!
Zis și făcut!

zboare cu ele până la Cen

va ploua cu fluturi roz

Va veni vacanța cu trenul din Franța

copii lor le vor crește
v vor
le vor crește

Nici prea repede, nici prea încet.

Nici mai repede, nici mai încet.

14 TRECUT

Dar haideti să-i cunoaștem mai bine

pe cei trei copii

ai Vrajitorului!

Alaltăieri și Fost
Altădată, Alaltăieri și A fost Odată
Altădată, Alaltăieri

oare de săpca
unijet scrisul de mână
26 domnișoara Poimăine

Într-una din aceste căsuțe, la numărul
locuiește o fetiță numită Clara,
împreună cu părinții ei.

la începuturile Timpului.

și să trăiesc în Viitor!

32

era domnișoara Poimăine,

care țopăia de colo-colo, prin noroi,
murdăriindu-și frumoasa rochiță din mătase.

O să dai Timpul înainte sau înapoi, după

40 - mai multe urbe + Uraaa

42 - Totul era o formidabilă harababură!

44 - Ah, oare când a trecut Timpul și am crescut așa de mare?

48

la lasă Timpul în pace, ^{ne} ~~ne~~stămpărato, că nu e de joacă!

Tare s-a mai supărat Vrajitorul!